

Roman
*Gevonden
droom*

Simone Foekens

Simone Foekens

Gevonden droom

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

Thom kijkt peinzend voor zich uit. Holland... Wat een kans! Hij zou er zo graag heen willen, maar kan hij het wel maken om naar Holland – ‘Nederland’, zou zijn grootvader hem verbeteren – te gaan?

Hij herleest de mail die zijn vriend Hank hem doorstuurde, waarin hij opmerkzaam gemaakt wordt op een opdracht bij een softwareontwikkelingsbedrijf in het geboorteland van zijn grootvader. Het land waar hij altijd grote belangstelling voor heeft gehad, niet in het minst door het feit dat zijn grootvader vaak levendig en beeldend vertelde over de vaderlandse geschiedenis van dat kleine landje aan de zee. Verhalen over de Tachtigjarige Oorlog, de Reformatie, de Franse overheersing, over ridders en kastelen. Hij eindigde altijd bij de Tweede Wereldoorlog. Wat een intrigerend rijke geschiedenis voor zo’n klein landje, en wát een verschil met Amerika, waar de historie in vergelijking met die van Europa zo kort is en de geschiedenis gedomineerd wordt door de Burgeroorlog en de onafhankelijkheidsverklaring. O ja, de aankomst van de *Mayflower* met de eerste pelgrims was natuurlijk ook een duidelijk punt in de Amerikaanse geschiedenis, zoiets als het jaar nul. Ja, in die zin trekt het hem om de kans te grijpen en betaald een aantal maanden door te brengen in dat kleine landje onder de zeespiegel.

Hij leest het bericht nog eens zorgvuldig door. Anderhalf jaar geleden had hij er geen ogenblik mee gewacht om te reageren op deze opdracht, maar nu Timothy er niet meer is, twijfelt hij.

‘Wat ben je stil?’

Lila schudt haar hoofd en grijpt het nog bijna volle bierglas van het morsige tafeltje voor haar. In één teug werkt ze het spul naar binnen. De bittere smaak doet haar mond samenknijpen. Waarom drinkt ze dit als ze het eigenlijk niet eens lekker vindt?

Een gevoel van vervreemding overvalt haar.

Het kroegje vlak bij de universiteit trekt zich in een waas terug uit haar beleavingswereld. Het drukke geroezemoes vervaagt en de groep druk pratende en bier drinkende studenten beziet ze ineens van een afstand. Ze staat erbuiten alsof ze in een vacuumbubbel zit. Nog een keer schudt ze haar hoofd tegen haar vriendin Carola als die haar vraag herhaalt.

Ze veegt met haar hand over haar voorhoofd, maar het vreemde gevoel buiten dit wereldje geplaatst te zijn, verdwijnt er niet door. Bizar. Ze ziet hoe Carola haar schouders ophaalt en zich op haar eigen drukke wijze in een van de langs en door elkaar lopende gesprekken mengt. Het doet haar niets.

Ze moet opstaan, bedenkt ze alsof ze een marionet is die zichzelf besturen moet. Houterig komt ze overeind. Het bier zakt in haar benen, een duizeling in haar hoofd achterlatend. Ze telt. Het is ook geen wonder, ze heeft vier biertjes op, waarvan ze de laatste zo naar binnen gegoten heeft, en dat op een vrijwel nuchtere maag.

Ze hoort zichzelf een algemene groet roepen naar de groep en maakt een vage, stuurloze zwaai met een arm.

Naar buiten! Wordt ze geroepen? Het interesseert haar niet en ze duwt de afgebladderde, krakende deur open. Hopelijk raakt ze in de frisse, koele buitenlucht dat rare gevoel kwijt.

Je hoort weleens van mensen die het gevoel hebben uit hun lichaam te treden en dan zichzelf bijvoorbeeld op de operatietafel zien liggen. Wat haar nu overkomt lijkt wel net zoiets. Dat zou toch verschrikkelijk eng moeten zijn, maar het gekke is dat ze zich er niet druk over kan maken.

Ze huivert, want de wind is kil en donkere wolken zorgen voor een sombere omgeving. Het regent niet, nog niet. Zonder erover na te denken loopt ze naar de vijver en staart naar haar door de golfjes vertekende spiegelbeeld. Ze rilt weer. Het vreemde gevoel wil maar niet wijken.

Ze schrikt als iemand haar vastpakt. Juist daardoor valt ze bijna in het water. Heftig met haar armen zwaaiend zoekt ze haar evenwicht.

‘Wat is er? Wat doe je raar!’ Carola trekt haar weg van de rand.

Lila ziet hoe Carola haar bezorgd aankijkt en ze begint te lachen. Het is of door de schrik de bubbel waarin ze gevangen zat, geknapt is en alles op slag weer normaal is.

‘Geen idee, ik denk te veel gedronken.’

‘Dat beetje?’ sneert Carola. ‘Daar wordt een mug nog niet dronken van.’

Lila haalt haar schouders op. Ze heeft geen zin om een weerwoord te geven. Dat is zeker een uitvloeisel van die vreemde stemming van daarnet, want normaal gesproken zit ze niet om woorden verlegen. Ze pakt haar jas aan die Carola over haar arm heeft. Geen wonder dat ze het koud heeft, ze is zo zonder jas naar buiten gelopen en daar zijn de temperaturen echt nog niet naar.

‘Dank je,’ zegt ze.

‘Zal ik met je meegaan?’ vraagt Carola.

‘Nee,’ antwoordt Lila. Ze draait zich om en loopt weg.

Pas als ze op haar studentenkamer is en staand voor het raam doelloos over de huizenmassa staart, dringt het tot haar door dat ze wel erg bot was. Ze pakt haar mobiel en stuurt Carola een berichtje. Carola reageert direct. Ze blijkt meer ongerust dan boos en stelt voor om langs te komen en chinees mee te nemen om te vieren dat de tentamens erop zitten.

Inwendig griezelt Lila van de woorden tentamens en chinees, maar ze zegt er niets van omdat haar vriendin het zo goed bedoelt. Ze snapt trouwens niets van zichzelf, want normaal gesproken is ze dol op chinees.

Het is intussen gaan regenen. Dat past wel bij haar sombere stem-

ming, denkt ze met galgenhumor. Hè bah, ze zit zichzelf echt in de weg! Ze baalt ervan. Hopelijk lukt het Carola om haar op te vrolijken.

Met haar vinger volgt ze de sporen die de regendruppels op het raam maken. Deze tentamenperiode mag dan afgelopen zijn, klaar is ze er nog niet mee. Het tentamen van deze ochtend heeft ze in elk geval hopeloos verprutst, en al gingen de andere tentamens redelijk, ze begint er steeds meer aan te twijfelen of de studie Nederlands wel echt iets voor haar is. Ja, ze leest graag. Haar belangstelling is ook heel breed, want poëzie, literatuur, maar ook thrillers en romantische boeken mag ze graag lezen. Of het voldoende basis is voor een studie Nederlands? Na haar eindexamen, toen ze toch iets moest, leek het van wel, maar nu...

Ze volgt een nieuwe druppel die zijn grillige spoor over de ruit trekt.

Een stevige bons op de deur vertelt haar dat Carola er is.

‘Binnen,’ roept ze en ze neemt zich voor zich over haar depressieve stemming heen te zetten en er een gezellige avond van te maken om ervoor te zorgen dat Carola zich geen zorgen meer over haar maakt. Carola is een beste meid, maar ze ziet soms snel leeuwen en beren op de weg, een enkele keer terecht, maar vaker onterecht, waardoor ze met de beste bedoelingen kans ziet mensen juist dieper de put in te praten dan ze al zaten. Het gekke is dat ze juist nuchter en doortastend reageert als er echte problemen zijn. Lila herinnert zich dat Carola een keer zei dat dat kwam omdat ze al zoveel noodscenario’s had bedacht, dat er altijd een oplossing paraat was. Ze glimlacht. Carola-logica.

Vlug pakt ze borden, bestek en waterglazen. Alsjeblieft even geen alcohol meer!

Carola mikt haar natte jas op het kapstokje aan de deur, trekt haar doorweekte schoenen uit en zet ze onder de verwarming. Ze zet de tassen van de chinees op de tafel.

‘Wat ben je nu weer aan het prutsen?’ lacht ze als ze ziet dat Lila in sneltreinvaart ruimte op de tafel maakt door haar naaidoos opzij

te schuiven en allerlei lappen schots en scheef op elkaar te stapelen.

‘Ach, zomaar,’ zegt Lila vaag, terwijl ze een stofschaar in de naai-doos legt.

Carola haalt de bakjes uit de goedkope, witte plastic tasjes, maakt het papier dat om de bakken gevouwen is los en haalt de deksels van de bakjes af.

‘Wat heb je meegenomen? Mihoen natuurlijk, wat nog meer? O, ik zie het al, babi pangang, saté en wat is dit? Tjaptjoi? Ja? Lekker! En nog twee loempia’s ook. Dacht je dat we honger hadden?’ praat Lila druk.

‘Ik heb wel trek, hoor,’ lacht Carola. ‘Zoveel heb ik nog niet gegeten vandaag en na al dat bier...’

Lila rilt. ‘Brr, bier.’

‘Vanmiddag was je er anders niet vies van,’ merkt Carola op.

‘Jawel, eigenlijk wel. Eigenlijk lust ik helemaal geen bier,’ bekent Lila zacht.

‘Waarom drink je het dan?’

Lila schokschoudert. ‘Nou, gewoon...’

‘Niets gewoon,’ vindt Carola resoluut. ‘Ben jij nou gek!’

Lila haalt haar schouders op. Ja, misschien wel, denkt ze.

‘Is het om Remon?’ vraagt Carola. ‘O nee, dat kan niet. Je hebt altijd al bier gedronken,’ constateert ze verwonderd.

‘Ach ja, ik dacht dat het erbij hoorde en ik wilde niet uit de toon vallen. Ik leer het wel drinken, dacht ik. Maar dat is niet zo. Ik vind bier nog steeds vies! Ik drink het nooit meer,’ besluit Lila ineens resoluut.

‘Goed zo!’ zegt Carola. ‘Maar nu eerst eten, want ik heb honger als een wolf. En jij moet ook goed eten, want je deed daarstraks echt wel raar, hoor. Straks word je nog ziek.’

Lila neemt met tegenzin een minuscuul hapje babi pangang en merkt dat ze eigenlijk heel veel trek heeft. Ineens moet ze zich bedwingen om niet met grote happen haar bord leeg te schrokken. Het is ook het eerste wat ze eet vandaag, op een haastig afgesneden plak ontbijtkoek vanochtend na, realiseert ze zich. Geen wonder dat

ze zo raar werd in de kroeg. Te lage bloedsuikers, anders niet.

Een poosje eten ze zwijgend door tot de eerste trek gestild is.

‘Is het om Remon?’ herhaalt Carola haar vraag.

Lila bedenkt dat Carola blijkbaar vandaag alles minstens twee keer moet vragen. Ze had gehoopt dat Carola het onderwerp zou laten rusten, maar ze had beter moeten weten. Carola is net een pit-bull, wat ze vastheeft, laat ze niet meer los.

‘Remon,’ herhaalt ze dan peinzend. ‘Ja, nee, niet echt...’

‘Wat is het nou?’ vraagt Carola door.

Lila trekt met haar tanden een brokje vlees van het satéstokje af.

‘Remon is een klootzak,’ zegt ze dan fel. ‘Weet je dat hij met zeker twee andere meisjes rotzooide?’

Carola knikt met haar mond vol. ‘Inmiddels wel.’

‘Ik mag nog blij zijn dat ik er zo snel achter kwam. Voordat hij mij ook kaalgeplukt had! Hoe zou hij trouwens weten dat ik wat geld heb? Zoveel is het niet eens. Ik heb geen ouders met miljoenen op de bank zoals die Lilidiane. Wat een naam trouwens!’

Carola slikt. ‘Ja, dat vroeg ik me eerst ook af, maar het is volgens mij minder ingewikkeld dan je denkt. Je bent er zelf niet geheimzinnig over dat je ouders gescheiden zijn en dat je moeder vlak voor je eindexamen overleden is.’

‘Dus?’ Het klinkt onwillekeurig scherp.

Carola telt op haar vingers af: ‘Dus mogelijk is er een erfenis. Daarbij werkt je vader in de automatisering. Dat wil niet automatisch zeggen dat hij een topsalaris verdient, maar over het algemeen verdient het heel behoorlijk. Je bent enig kind en hebt ondanks de scheiding een goed contact met hem.’

‘Dus?’

‘Dus draagt hij hoogstwaarschijnlijk bij aan je studiekosten,’ zegt Carola. ‘Je hebt een eigen autootje en je bent altijd goedgekleed...’

‘Dus?’ valt Lila haar weer in de rede. ‘Mijn kleren, de auto...’

‘Sst, laat me nou uitpraten,’ valt Carola uit. ‘Ja, de auto is van je moeder geweest en die had hem nodig voor haar werk als intercedent bij een uitzendbureau, maar daar staat echt niet iedereen bij stil,

en ik weet heus wel dat je geen extreem dure kleren koopt, maar je hoeft het ook niet van de uitverkoop te hebben. Daar gaat het ook helemaal niet om. Het gaat om het beeld dat anderen van je hebben. Als we met z'n allen iets gaan eten of drinken, dan kies jij waar je zin in hebt zonder erg op de prijs te letten. En... jij bent zo ongeveer de enige student die ik ken zonder bijbaan!’

‘Nou, enige... ik ken er wel meer, hoor,’ weerstreeft Lila.

‘Niet veel!’ houdt Carola aan. ‘Daarbij, als we het over studieschulden hebben, prijs jij je altijd gelukkig dat je geen schuld aan het opbouwen bent. Is het gek dat er gladjakkers zijn die denken dat er bij jou wat te halen valt? En dan heb ik het er nog niet eens over dat het een feit is dat je door je moeders erfenis echt wel een aardig spaarcentje achter de hand hebt, want dat is niet algemeen bekend, volgens mij.’

Lila schudt haar hoofd. ‘Het is geen geheim, maar ik heb het er nooit met anderen over, alleen met jou...’

‘En ik heb er nooit over gepraat,’ beantwoordt Carola de onuitgesproken vraag.

‘Remon is een ordinaire klaploper,’ zegt Lila vinnig. ‘Ik ben blij dat ik er zo snel achter kwam. Al was het dan wel een heel nare ervaring.’

Het beeld van Remon in innige omstrengeling met Jeanet, ook een bewoonster van het studentenhuus, toen ze nietsvermoedend na een korte klop en een vermeend ‘ja’ Jeanets kamer binnenkwam om een vergeten agenda op te halen, liet aan duidelijkheid niets te wensen over. Ze knippert een paar keer met haar ogen en gelukkig verdwijnt het onverkwikkelijke beeld van haar netvlies. Ze probeert het gevoel dat haar in de kroeg overviel te beschrijven, maar het verbaast haar niet dat Carola het niet begrijpt. Ze begrijpt het uiteindelijk zelf niet eens!

Terwijl ze nog wat babi pangang opschept, zegt ze: ‘Ik denk erover om te stoppen.’

‘Waarmee? Met je studie? Nee toch? We zijn al zo ver.’

‘Ja toch!’ zegt Lila. ‘Ik heb er geen plezier meer in. Zelfs lezen

gaat me steeds meer tegenstaan, kun je nagaan!’

‘Dat klinkt ernstig,’ vindt Carola. Het ontgaat Lila niet dat er pretlichtjes in haar ogen fonkelen. Blijkbaar neemt ze het niet zo serieus.

‘Ik meen het!’ zegt Lila, maar als Carola haar lachend aankijkt en het overduidelijk niet geloven wil, zwijgt ze er verder over.

Als Carola naar huis is, pakt Lila de lappen stof van de hoek van de tafel. De onderste lap is een grofmazig antislipkleed waar ze repen fleecestof in geknoopt heeft. Ze strijkt over de zachte flarden stof. Van een paarse fleecedeken knipt ze smalle repen, ook een stuk donkergrijze en een stuk roomwitte fleece moeten eraan geloven. Als ze een flinke hoeveelheid repen heeft, begint ze ze in het antislipkleed te knopen. Veel paars en hier en daar een reep wit en grijs. Het wordt mooi, vindt ze. Tijdens het knopen laat ze haar gedachten de vrije loop.

Het derde jaar van hun studie zit er bijna op. Carola heeft gelijk als ze zegt dat het jammer is om nu te stoppen, maar dat neemt niet weg dat de studie haar steeds meer tegen gaat staan. Het kost haar steeds meer moeite om de tijd te nemen om te studeren. Het is ook geen wonder dat ze net haar slechtste tentamenperiode ooit gehad heeft. Haar blik glijdt van het kleed dat grotendeels met repen stof gevuld is naar de grappige fantasiepop die op de bovenste plank van de boekenkast zit. O ja, ze is de afgelopen tijd druk bezig geweest... met ‘prutsen’, zoals Carola het noemt, niet met haar studie!

Haar handen vallen stil.

Ik stop, denkt ze.

‘Ik stop!’ zegt ze hardop. Tenslotte kan ze het zich veroorloven een tijdje te freewheelen om te kijken wat ze nu eigenlijk echt wil. Niet te lang natuurlijk, want als ze aan een nieuwe studie zou willen beginnen, zal ze die voor een groot gedeelte zelf moeten betalen. Zoveel stelt de studiefinanciering tegenwoordig niet meer voor. Ze heeft zich voorgenomen dat ze het geld dat haar moeder nagelaten heeft, mag gebruiken tijdens haar studie en de eerste, pakweg, twee tot drie jaar daarna. Dan zou ze zelf een behoorlijk salaris moeten

kunnen verdienen. Is er dan nog geld over, dan is dat mooi meege-
nomen. Ook al heeft ze geen bijbaan, ze leeft redelijk zuinig, zodat
er nog geen hele grote bres in het geërfde bedrag is geslagen. Haar
ogen dwalen naar de foto van haar moeder. Ongelooflijk dat haar
moeder, die daar zo vitaal op een duintop staat, nog geen week later
fataal geschept werd door een trein na een val van het perron. De dag
ervoor hadden ze nog samen de foto's bekeken die op het geheu-
genkaartje van de fotocamera stonden.

'Mam, wat kijk je serieus op elke foto,' had Lila opgemerkt.
Ineens was het tot haar doorgedrongen dat haar moeder geen blij
mens was. Altijd zag ze leeuwen en beren op de weg, en dan niet op
de fantasierijke en chaotische manier van Carola, maar haar moeder
zag en verwachtte echt overal problemen en tegenwerking. Als de
post een pakketje moest bezorgen waar ze op zaten te wachten, dan
ging haar moeder ervan uit dat het, alle Track & Trace codes die het
tegendeel beweerden ten spijt, te laat bezorgd zou worden. Toch was
die avond dat ze de foto's bekeken een fijne avond geweest. Als ze
geweten had dat het de laatste avond was dat ze met haar moeder
kon praten, had ze misschien de prangende vraag durven stellen die
haar al tijden bezighield, namelijk of haar moeder ooit over de schei-
ding heen gekomen was. Het zou kunnen verklaren waarom haar
moeder zelden echt vrolijk en vaak zo onzeker en besluiteloos was.

De dag daarna haalde de directeur haar uit de les en zou ze haar
moeder nooit meer zien...

Met haar mouw veegt ze over haar ogen. Ja mam, zo gecomplici-
ceerd als jij ben ik volgens mij niet, maar ik weet het ook niet meer.
Wat nu? Ja, ik lees graag en heb een goed taalgevoel, maar een stu-
die Nederlands is het toch niet voor mij. Ja, ik handwerk en knutsel
graag, maar handwerkjuffrouwen zijn uit de mode...

Pap, denkt ze dan. Nuchtere, zakelijke pap, die altijd zegt weinig
te kunnen met gevoelens. 'Het is zoals het is, wat zal ik erover pie-
keren,' is zijn lijfspreuk. Ach, geen wonder dat jullie het samen niet
rooiden, denkt Lila. Nuchtere pap en overgevoelige mam, dat lag te
veel uit elkaar. Tegenpolen trekken elkaar aan, zeggen ze, maar dag

en nacht worden nooit vriendjes.

Ze pakt haar mobiel en ondanks het niet al te vroege tijdstip belt ze haar vader.

‘Momentje,’ klinkt het in haar oor. Krakende geluiden, het geluid van de tv die uitgezet wordt, weer krakende geluiden als haar vader blijkbaar terug in bed stapt.

‘Zeg het maar,’ zegt hij dan rustig.

‘Dank je, pap,’ zegt ze een kwartier later voor ze ophangt. ‘Je zet alles altijd zo lekker in perspectief.’

‘Geen dank, liefje,’ zegt haar vader en ze weet dat hij niet dichter bij een kooswoordje komt dan dat.

Ze heeft een besluit genomen. Namelijk dat ze nog geen besluit neemt.

Ze delen een soortgelijk verdriet, zonder dat van elkaar te weten

Lila stopt van het ene op het andere moment met haar studie. Ze ontdekt een oud, leegstaand boerderijtje en is op slag verliefd. Het blijkt het eigendom te zijn van een Nederlandse familie die in Amerika woont. Ze besluit het roer helemaal om te gooien.

Thom komt op zijn beurt voor een opdracht over uit Amerika. Hij rekent erop dat hij zolang in hun boerderij kan verblijven, maar dat blijkt een misrekening. Toch komt er een oplossing en Lila en Thom lijken elkaar gevonden te hebben. Maar dan komen er wolken voor de zon...

Simone Foekens gaat in haar romans grote thema's niet uit de weg. Ze maakt eerder veel indruk met *Glinsterzwart* en *Ster van Hoop*.

'Een prachtig boek dat je in één dag uitleest'.

– Lezersreactie op *Glinsterzwart*

Z&K

ISBN 978 94 0190 477 3 NUR 344

9 789401 904773

www.romanserie.nl